

Creure és ser seduït. Tres històries

Dc, 22/09/2010 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

1.

✘ Casualment, en una festa d'aniversari, coincidim com a convidats amb en Xavier Morlans, amb qui fa més de vint anys que ens coneixem. Després de posar-nos al dia em diu que ara, entre d'altres coses, dedica la seva tasca pastoral a acompanyar persones que, ja adultes, després d'uns anys amb altres prioritats, després d'un procés d'abandonament més o menys conscient de la fe, se senten amb ganes de tornar a creure. N'ha parlat en un llibre recent [[aquí](#)]. M'explica una de les claus: no començar pas per la part argumentativa, catequètica com si diguéssim, sinó per la part del trobament personal, de l'enamorament amb Jesucrist, que és el bàsic. Després, ja vindrà l'argumentació. Com l'amor, dic jo. Primer ens sedueix l'altre, després ja ens hi endinsarem.

2.

El recital té dues parts. Primer, lectura de poemes. Després, cançons del grup local Delírics [vegeu [MySpace](#)]. Com que amenaça pluja, el cantant sospita que com que no es porta bé "amb el d'aquí dalt", segur que el castigarà. Les cançons al·ludeixen al camí de la vida, als sentiments transcendentals, als valors. La cançó més melangiosa (però amb ritme de rumba), potser la més trista, potser la que ens acostava més a aquest atzucac amb Déu, dona la clau: "No puc creure en religions. No puc creure però voldria...". Els mites i el llenguatge hretat no ens val, però teim la mateixa ànsia, doblada pel fet de no poder anomenar el Desig de veres. Un Déu en que no crec m'ha fet massa mal, sembla dir, i no sé com dir al Déu en qui crec, ara que hem perdut gairebé la nostra capacitat simbòlica. Només en veig l'ombra, d'aquest Déu, i ja em sedueix ("però voldria...").

3.

✘ Preparem un dinar: entremès amb embotits i botifarra amb patates. Una part dels comensals són musulmans i els preparem un menú alternatiu. Algú m'adverteix que hem de sumar encara una noia que, bo i d'aquí de tota la vida, s'ha convertit a l'Islam. I això?, pregunto; és que va suspendre la catequesi?, dic maliciosament. No, em responen, ha fet la comunió i a casa seva són cristians... però té força amics musulmans, al seu barri, i li ha seduït la manera de viure la fe i la dimensió espiritual de les seves pràctiques culturals o religioses... La meua argumentació és una mica pobra: bé, però almenys la cristiana és la d'aquí,

compartim els seus signes culturals, etc. I em diuen que no n'hi ha prou, és clar. I miro pertot imaginant, urgint, els espais de seducció de la meva religió argumentativa i culturalment compartida. Embotida. I posant en valor el seu testimoni, que hi és, entre nois que rebin l'admiració dels altres en els nostres barris, als nostres instituts, a les nostres vides.